

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (första avdelningen)
den 7 mars 1995 *

I de förenade målen T-432/93, T-433/93 och T-434/93,

Socurte — Sociedade de Curtumes a Sul do Tejo, Ld.^a,

Quavi — Revestimentos de Cortiça, Ld.^a,

och

Stec — Sociedade Transformadora de Carnes, Ld.^a,

bolag stiftade i enlighet med portugisisk rätt, etablerade i Pau Queimado (Portugal), företrädda av Carlos Botelho Moniz och António Magalhães Cardoso, advokater i Lissabon, med delgivningsadress i Luxemburg hos Guy Harles advokatbyrå, 8—10, rue Mathias Hardt,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Nicholas Kahn och Francisco de Sousa Fialho, båda vid rättstjänsten, i egenskap av offentliga ombud, med

* Rättegångsspråk: portugisiska.

delgivningsadress i Luxemburg hos Georgios Kremlis, vid rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

svarande,

angående en talan om fastställande av den rättsliga ogiltigheten på grund av icke-existens, för tiden före den 10 juli 1991, av det beslut genom vilket kommissionen beslutade att minska bidraget till Europeiska socialfonden för förslag nr 860012/P1, som angår yrkesutbildningsverksamhet som bedrevs av sökandeparterna under år 1986, liksom om ogiltigförklarande av detta beslut med verkan från den 10 juli 1991, och om att döma kommissionen till att betala återstoden av det bidrag som det påstås åligga gemenskapen att betala på grund av ärende nr 860012/P1,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen)

sammansatt av J.L. Cruz Vilaça, ordförande, och H. Kirschner och A. Kalogeropoulos, domare,

justitiesekreterare: J. Palacio González, byrådirektör,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 30 november 1994,

följande

II - 506

Dom

Relevanta rättsregler, fakta och förfarande

- 1 Enligt bestämmelserna i artiklarna 1.2 a och 3.1, i kombination, i rådets beslut 83/516/EEG av den 17 oktober 1983, om Europeiska socialfondens uppgifter (EGT nr L 289, s. 38, nedan kallat "beslut 83/516"), kan Europeiska socialfonden (nedan kallad "ESF") delta i finansieringen av yrkesutbildningsverksamhet, som sker inom ramen för medlemsstaternas arbetsmarknadspolitik.
- 2 Enligt artikel 5.1 i rådets förordning (EEG) nr 2950/83 av den 17 oktober 1983, angående tillämpningen av beslut 83/516 (EGT nr L 289, s. 1, nedan kallad "förordning nr 2950/83"), medför ESF: s beviljande av en ansökan om finansiering, som gjorts på grundval av artikel 3.1 i beslut 83/516, betalning av ett förskott på 50 procent av ESF: s finansiella stöd, den dag då man har för avsikt att påbörja utbildningsverksamheten.
- 3 Enligt artikel 6.1 i förordning nr 2950/83 kan kommissionen, när ESF: s finansiella stöd inte används enligt de villkor som slagits fast i beslutet om beviljande av ansökan om finansiering, hålla inne, minska eller dra in stödet, efter att ha givit den berörda medlemsstaten möjlighet att lägga fram sina synpunkter.
- 4 Under år 1986 gjorde Departamento para os Assuntos do Fundo Social Europeu (avdelningen för ESF-ärenden, nedan kallad "DAFSE"), som lyder under det portugisiska ministeriet för arbetsmarknad och socialförsäkring, en ansökan om stöd från ESF för ett antal projekt för yrkesutbildning framlagda av flera företag,

varav företagen Socurte — Sociedade de Curtumes a Sul do Tejo, Ld.^a, Quavi — Revestimentos de Cortiça, Ld.^a och Stec — Sociedade Transformadora de Carnes, Ld.^a (nedan kallade "sökande"), som är verksamma i branscherna garveri, tillverkning av kolstybbsbriketter och dekorationsdetaljer i kork, tillredande av kork i form av plankor och marknadsföring därav, respektive produktion och kommersialisering av fläskkött. Ärendet under vilket dessa olika projekt har inordnats, som fick nummer 860012/P1, beviljades genom kommissionens beslut C (86)0736 av den 7 maj 1986, enligt vilket ESF: s finansiella stöd till projektet skulle uppgå till 874 905 836 ESC av det hela beloppet på 1 905 322 299 ESC.

- 5 Den 16 juni 1986 informerade DAFSE de berörda företagen, bland annat sökandena, om kommissionens beslut att bevilja bidraget, med angivande till var och en av dem av det belopp ESF skulle bidra med till det utbildningsprojekt som de hade lagt fram (39 954 074 ESC för Socurte, 61 955 645 ESC för Quavi och 202 073 029 ESC för Stec). DAFSE angav, för övrigt, det bidragsbelopp som de portugisiska myndigheterna beviljade till de utbildningsverksamheter som dessa företag skulle bedriva (29 416 970 ESC för Socurte, 50 690 990 ESC för Quavi och 165 332 478 ESC för Stec).
- 6 På grundval av de belopp som deras verksamheter skulle dra fördel av, erhöll de två första sökandena ett förskott som uppgick till 50 procent av det bidragsbelopp som ESF beviljat, i enlighet med artikel 5.1 i förordning nr 2950/83, medan den tredje, på grund av en försening i påbörjandet av verksamheten, erhöll två förskott. För övrigt drog vart och ett av sökandeföretagen fördel av flera utbetalningar från de nationella myndigheterna, på grund av bidraget från de portugisiska statliga medlen.
- 7 Efter avslutandet av yrkesutbildningsverksamheten framförde sökandena en begäran om betalning av återstoden av det finansiella stödet från ESF, efter att ha överlämnat den slutliga utvärderingsrapporten för sina verksamheter, vilken åsyftas i artikel 5.4 i förordning nr 2950/83, av vilken det följde att kostnaderna för deras

verksamheter hade understigit den godkända budgeten med 14 962 107 ESC för Socurte (20,6 procent), med 7 864 023 ESC för Quavi (6,3 procent) och med 130 377 456 ESC för Stec (45,2 procent).

- 8 I väntan på kommissionens beslut angående den av sökandena framställda begäran om betalning av återstoden av bidraget, företog DAFSE under åren 1988 och 1990 kompletterande utbetalningar av medel till förmån för sökandena, antingen på grundval av bidraget från de portugisiska statliga medlen eller på grundval av stöd från ESF.

- 9 Den 18 mars 1991 skickade DAFSE en skrivelse till sökandena som informerade dem om att "Europeiska gemenskapernas kommission hade beviljat ansökan om betalning av återstoden av bidraget i det ovan angivna ärendet" (860012/P1) samt att "enligt det tidigare nämnda beslutet av kommissionen" var ESF: s del i Socurtes verksamhet 17 977 037 ESC, i Quavis verksamhet 30 977 827 ESC och i Stecs verksamhet 49 500 000 ESC. Det följde därav, enligt DAFSE, att bidraget från de portugisiska statliga medlen, till följd härav, skulle fastställas till 14 708 485 ESC för Socurte, till 24 345 495 ESC för Quavi och till 40 500 000 ESC för Stec. DAFSE anmodade sålunda sökandena att, med beaktande av de belopp som redan hade utbetalats till dem, återbetala de respektive summorna 17 105 465 ESC (Socurte), 22 160 566 ESC (Quavi) och 46 354 557 ESC (Stec). Slutligen informerade DAFSE, i samma skrivelse, sökandena om att en kopia av denna skrivelse, liksom en kopia av kommissionens beslut, hade skickats till företaget Area Critica, part i ärende nr 860012/P1.

- 10 Genom en skrivelse av den 15 april 1991, begärde sökandenas advokat att DAFSE skulle delge honom motiven bakom begäran om återbetalning av de ovan nämnda beloppen liksom att till honom översända en kopia av kommissionens beslut till vilket det hänvisades i DAFSE: s skrivelse av den 18 mars 1991.

- 11 Den 24 april 1991 skickade DAFSE en skrivelse till sökandena genom vilken de meddelades att de belopp som de skulle återbetala slutligen var lägre än de

som hade angivits i skrivelsen av den 18 mars 1991 och att de uppgick till 12 904 116 ESC för Socurte, till 11 395 613 ESC för Quavi och till 34 969 210 ESC för Stec. DAFSE förklarade att denna minskning av de summor som skulle återbetalas av sökandena berodde på att den avdelning som hos DAFSE handlade ärendet inledningsvis hade tolkat kommissionens beslut på det viset att ESF hade beviljat 379 373 605 ESC i stället för de 437 452 918 ESC som verkligen beviljats.

- 12 Kommissionens beslut till vilket DAFSE: s skrivelse av den 24 april 1991 hänvisade, vilket bifogades denna och som på nytt sändes till sökandena med en skrivelse från DAFSE av den 26 april 1991, bestod av en skrivelse från kommissionens handläggare adresserad till DAFSE och daterad den 14 februari 1991, vars innehåll var följande:

”Föremål: Ärende nr 860012/P1 — 'Area Critica'

Som svar på er skrivelse nr 9055 av den 24 april 1989 meddelar vi er härmed att begäran om betalning av det återstående beloppet i det ovan nämnda ärendet har granskats i behörig tid av kommissionens handläggare, vilket har betytt att det har beslutats om ett bidrag från ESF totalt uppgående till 437 452 918 ESC, vilket redan utbetalats som en första förskottsbetalning, så att ingen överföring har gjorts på grundval av återstoden av beloppet.

Vi gör er även uppmärksamma på att följande fakta tagits i beaktande för att komma till denna slutsats:

— Förekomsten av olika avtal för utförande av tjänster,

— De revisioner som utförts hos parten i ärendet liksom hos de av detta förmåns- tagande företagen.”

- 13 Genom skrivelserna till DAFSE, den 14 maj 1991, och till kommissionen, den 17 maj 1991, begärde sökandena att bestyrkta kopior skulle tillsändas dem av kommissionens ursprungliga beslut, vilket beviljade finansiellt stöd från ESF till de utbildningsverksamheter som utgjorde föremålet för ärende nr 860012/P1 liksom av kommissionens beslut rörande deras begäran om utbetalning av återstoden av ESF: s stöd till deras utbildningsverksamheter, till vilka DAFSE: s tidigare nämnda skrivelser hänvisade, daterade den 18 mars och den 24 april 1991.
- 14 Efter att muntligen ha informerat sökandena om att de inte förfogade över de begärda texterna, översände DAFSE: s handläggare till sökandena, med en skrivelse av den 5 juni 1991, en kopia av en begäran som de hade framfört till ESF om tillsändande av en kopia av kommissionens beslut i fråga om ärende nr 860012/P1.
- 15 Genom en skrivelse av den 20 juni 1991 informerade kommissionens generaldirektorat för arbetsmarknad, industri och sociala frågor (GD V), å sin sida, sökandena om att de skulle vända sig till den handläggande avdelningen på DAFSE för att erhålla de begärda dokumenten.
- 16 Den 26 juni 1991 gick sökandenas advokat igenom det administrativa ärendet rörande projekt nr 860012/P1, som fanns i DAFSE: s besittning.
- 17 Genom en skrivelse av den 30 juli 1991 skickade DAFSE: s handläggare ”en bestyrkt kopia av delgivningen ... av kommissionens beslut om beviljande” rörande ärende nr 860012/P1 till sökandena.

- 18 Det dokument som således översändes till sökandena utgjordes av en skrivelse från kommissionen undertecknad av en enhetschef, daterad den 10 juli 1991 och ställd till DAFSE, som informerade denna om att i fråga om begäran om betalning av återstoden av bidraget i ärende nr 860012/P1, hade ESF:s handläggare, på grundval av ett antal fakta som bekräftade denna slutsats, konstaterat förekomsten av icke tillåtna utgifter uppgående till 423 853 516 ESC.
- 19 I första hand, hade de fakta som framkommit under en revision genomförd under veckan från den 26 till den 29 juli 1988 hos sökandeföretaget Stec gjort det möjligt att dra den slutsatsen att en avsevärd del av utgifterna, som svarade mot avtal om utförande av tjänster som slutits med tredje man, inte var tillräckligt berättigade, antingen vad beträffade stödet i räkenskaperna för dessa utgifter (fullständig frånvaro av varje faktura och kvitto beträffande en stor del av dessa kontrakt), eller vad beträffade deras natur (samma tjänster utgjorde föremål för upprepade avtal).
- 20 I andra hand hade de inom ramen för yrkesutbildningsverksamheten använda råvarorna, beräknade på grundval av en andel av 12 procent av värdet av den fullständiga konsumtionen av råvaror i Stecs normala produktionscykel, lagts fram som en total förlust, emedan det, då det rörde sig om en utbildning för produktionstekniker, inte var acceptabelt att det inte fanns någon täckning av fakturor.
- 21 Enligt samma skrivelse från kommissionen var det alltså på grund av avsaknaden av tillgänglighet av och stöd i räkenskaperna för de viktigaste utgifterna som denna hade beslutat att genomföra en ingående undersökning av vad som var rimliga kostnader, på grundval av nationella kriterier som fastställts av de portugisiska myndigheterna efter år 1986. Denna analys skulle ha gjort det möjligt att komma fram till ett tillåtet belopp motsvarande 56 procent av summan av de framlagda utgifterna.

- 22 Samma skrivelse klargjorde att dessa slutsatser, i enlighet med bestämmelserna i artikel 7.2 i förordning nr 2950/83, hade tillämpats proportionellt i förhållande till de totala utgifterna vars betalning hade begärts inom ramen för ärendet och att denna operation förde med sig en begäran om återbetalning av ett belopp på 71 454 000 ESC vad beträffade ESF: s medverkan.
- 23 I skrivelsen tillades dessutom att kommissionen redan hade granskat följande fakta, som hade bifogats begäran om betalning av återstoden av bidraget:
- kopiorna av avtal om utförande av tjänster slutna mellan företaget Partex och vart och ett av de företag som förekommer i ärendet,
 - rapporterna över revisionen utförd av gemenskaperna hos företagen Area Critica, Stec (veckan mellan den 27 oktober och den 3 november 1986) och Granicentro (veckan mellan den 28 september och den 2 oktober 1987),
 - den slutliga rapporten om den kvantitativa utvärderingen av verksamheterna av vart och ett av företagen som berörs av ärendet.
- 24 Slutligen redogjorde kommissionen i denna skrivelse för att de ansvariga från staten hade lagt fram sina synpunkter, inom ramen för vilka de hade åberopat "svårigheterna under det år då verksamheterna inleddes med stöd från ESF". Detta hade gjorts under ett möte som hållits hos DAFSE, som hade som föremål framläggande och diskussion av slutsatserna i ärendet.
- 25 Kommissionen drog således slutsatsen att det, eftersom artikel 6.1 i förordning nr 2950/83 hade efterlevts, hade beslutats att ESF: s stöd skulle uppgå till 437 452 918 ESC, vilket belopp redan utbetalats såsom en första förskottsbetalning.

- 26 Det är under dessa omständigheter som sökandena har inlämnat ansökan i de aktuella målen till domstolens kansli den 10 oktober 1991, som registrerats under de respektive numren C-252/91, C-253/91 och C-254/91.
- 27 Genom en inlägga inlämnad den 13 november 1991 åberopade kommissionen en invändning om att talan inte kan prövas i enlighet med artiklarna 91 och de påföljande i domstolens rättegångsregler, över vilken sökandena yttrade sig den 16 januari 1992.
- 28 Den 9 november 1992 beslutade domstolen att låta beslutet beträffande invändningen om att talan inte kan prövas anstå till det slutliga avgörandet i sakfrågan.
- 29 Genom ett beslut av den 12 januari 1993 beslutade domstolens ordförande att målen skulle förenas vad gällde det skriftliga och det muntliga förfarandet samt domen.
- 30 Det skriftliga förfarandet genomfördes på ett normalt sätt och det avslutades med inlämnandet av duplikinlagan den 2 juli 1993.
- 31 Genom ett beslut av den 27 september 1993 hänsköt domstolen, med tillämpning av artikel 4 i rådets beslut av den 8 juni 1993, 93/350/Euratom, EKSG, EEG, som ändrade rådets beslut av den 24 oktober 1988, 88/591/EKSG, EEG, Euratom, om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT nr L 144, s. 21), målen till förstainstansrätten där de registrerades under nr T-432/93, T-433/93 och T-434/93.

- 32 Genom ett beslut av förstainstansrätten av den 7 juli 1994 hänsköts målet, efter att parternas iakttagelser hörts, till första avdelningen, sammansatt av tre domare.
- 33 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (första avdelningen) att påbörja det muntliga förfarandet, och anmodade kommissionen att svara på fyra skriftliga frågor samt DAFSE att svara på två skriftliga frågor. Vid sammanträdet den 30 november 1994 hördes parternas muntliga framföranden och deras svar på förstainstansrättens muntligen ställda frågor.

Parternas yrkanden

- 34 Sökandena yrkar att domstolen:

— För bevisändamål

— skall besluta om inlämnande av handlingarna i de administrativa ärendena rörande sökandena (ärende nr 860012/P1-ESF) som kommissionen och DAFSE innehar.

— Rörande saken

— skall förklara att talan kan prövas,

— skall konstatera ogiltigheten av kommissionens beslut på grund av icke-existens på vilket DAFSE:s skrivelse av den 18 mars och den 24 april 1991 syftar,

— skall ogiltigförklara den åtgärd som avsågs i skrivelsen från GD V vid kommissionen av den 10 juli 1991,

— skall döma svaranden att betala återstoden av bidraget,

— skall döma svaranden att betala rättegångskostnaderna.

35 Kommissionen yrkar att förstainstansrätten

— skall förklara att talan inte kan prövas,

— skall ogilla talan som ogrundad,

— skall, i andra hand, förklara att begäran om att ådöma kommissionen att betala återstoden av bidraget inte kan prövas,

— skall döma sökandena att betala rättegångskostnaderna.

Frågan om yrkandena om ogiltigförklaring kan prövas

Summarisk översikt över parternas bevisföring

36 Kommissionen vidhåller, i första hand, att talan, i den mån den riktas mot det beslut som meddelades sökandena genom DAFSE: s skrivelse, daterade den 18 mars och den 24 april 1991, inte kan prövas eftersom den har anhängiggjorts den 10 oktober 1991, utom den frist som föreskrivs i artikel 173 tredje stycket i EEG-fördraget (domstolens beslut av den 27 april 1988, Farzoo och Kortmann mot kommissionen, 352/87, Rec. s. 2281).

- 37 Enligt kommissionen hade sökandena de dagar de mottagit de två ovan nämnda skrivelserna, det vill säga den 21 mars och den 30 april 1991, fått del av, å ena sidan, dess beslut som begränsade ESF: s totala bidrag till projekt nr 860012/P1 till 437 452 918 ESC och nekade dem rätten att erhålla återstoden av bidraget och, å andra sidan, motiven till detta beslut.
- 38 Följaktligen hade sökandena, senast den 30 april 1991, blivit medvetna om kommissionens beslut, vilket eventuellt kunde vara behäftat med olika fel, men vars föremål var fullt begripligt och klart, så att detsamma kunde göras till föremål för en ogiltighetstalan.
- 39 I andra hand vidhåller kommissionen att talan inte kan prövas även i den mån det riktar sig mot kommissionens skrivelse av den 10 juli 1991, som delgavs sökandena genom DAFSE: s skrivelse av den 30 juli 1991.
- 40 Å ena sidan skulle denna skrivelse, eftersom den begränsade sig till att klargöra de motiv som hade legat bakom fastställandet av beloppet för gemenskapens bidrag till projekt nr 860012/P1, utan att ändra det redan fastslagna beloppet, inte innehålla något beslut, mot vilket talan skulle kunna väckas, angående den av sökandena framförda begäran om betalning av återstoden av beloppet.
- 41 Å andra sidan, även om det antas att skrivelsen av den 10 juli 1991 innehöll ett beslut, skulle detta inte vara mer än ett rent bekräftande av det föregående beslutet av kommissionen, som hade reducerat gemenskapernas bidrag till projektet och som, efter delgivning till DAFSE genom kommissionens skrivelse av den 14 februari 1991, hade meddelats till sökandena genom DAFSE: s skrivelser daterade den 18 mars och den 24 april 1991. Enligt kommissionen skulle detta beslut nu ha blivit definitivt i förhållande till sökandena, eftersom talan inte anhängiggjorts mot det inom den föreskrivna fristen, så att den förevarande talan nu riktade sig mot ett beslut som endast var en bekräftelse och således inte kunde prövas (domstolens

dom av den 11 maj 1989, Maurissen och Union syndicale mot revisionsdomstolen, 193/87 och 194/87, Rec. s. 1045, punkt 26, domstolens beslut av den 21 november 1990, Infortec mot kommissionen, C-12/90, Rec. s. I-4265).

- 42 Sökandena, som vidhåller att de i deras talan ifrågasatta besluten, även om de tillställts DAFSE, angick dem direkt och individuellt (domstolens dom av den 7 maj 1991, Oliveira mot kommissionen, C-304/89, Rec. s. I-2283), understryker att de inte begär ogiltigförklarande av det beslut till vilket DAFSE:s skrivelser av den 18 mars och den 24 april 1991 hänvisar, utan konstaterande av dess ogiltighet på grund av icke-existens och att anhängiggörandet av en sådan begäran inför gemenskapernas domare inte är underkastat någon frist.
- 43 I det avseendet gör sökandena gällande, å ena sidan, att DAFSE med sina skrivelser daterade den 18 mars och den 24 april 1991 inte översände dem någon kopia av någon handling som skulle kunna anses som ett beslut av kommissionen och, å andra sidan, att dessa inte innehåller någon information som gör det möjligt att, med minsta möjliga precision, få del av innehållet i det beslut som de hänvisar till. Dessa meddelanden från DAFSE som inte är kommissionens beslut — i den mening man har gett detta uttryck i rättspraxis (domstolens domar av den 5 december 1963, Usines Émile Henricot m. fl. mot höga myndigheten, 23/63, 24/63 och 52/63, Rec. s. 439, och av den 16 juni 1966, Compagnie des forges de Châtillon, Cemmentry et Neuves Maisons mot höga myndigheten, 54/65, Rec. s. 265) — och inte heller innehåller detaljer som gör det möjligt att identifiera ett sådant beslut och utreda dess exakta innehåll, skulle alltså inte ha givit sökandena möjlighet att väcka talan (domstolens dom av den 5 mars 1980, Könecke mot kommissionen, 79/79 Rec. s. 665). Följaktligen kunde inte fristen för anhängiggörandet av en ogiltighetstalan ha börjat löpa i förhållande till dem den 30 april 1991, då de fick kändedom om DAFSE:s andra skrivelse daterad den 24 april 1991.
- 44 Sökandena anser följaktligen att endast den skrivelse från kommissionen av den 10 juli 1991 som har översänts till dem den 30 juli 1991 skall anses som ett rättsligt

giltigt beslut. Anledningen till detta skulle vara att det endast är i denna skrivelse som kommissionen förklarar att den anser utgifterna, som uppgår till ett belopp av 423 853 516 ESC, inte vara bidragsberättigande och att den, för att stödja denna slutsats, har framlagt sina motiv (punkterna 1 och 2), med hänvisning till den granskning som förättades hos sökanden Stec och till det som framkommit vid denna granskning, liksom med hänvisning till mötet som hållits med de nationella myndigheterna och till dessas påpekanden (punkt 3), innan den angav att den hade beslutat att ändra bidragsbeloppet från ESF till 437 452 918 ESC (punkt 4). Sökandena drar av detta slutsatsen, att, eftersom det rör sig om en handling av beslutskaraktär, kan skrivelsen av den 10 juli 1991 inte ha en bekräftande effekt, eftersom en bekräftelsehandling förutsätter befintligheten av ett föregående beslut vilket, i detta fall, inte fanns.

- 45 Följaktligen skulle talan i de aktuella målen, som anhängiggjorts den 10 oktober 1991, ha väckts inom fristen, i den mån att de riktades mot den enda handling som, i detta fall, är möjlig att föra talan mot.

Förstainstansrättens bedömning

- 46 Förstainstansrätten konstaterar att, i och med de skrivelser, daterade den 18 mars och den 24 april 1991, som DAFSE hade översänt till dem, var sökandena den 30 april 1991, datumet för mottagandet av den ovan angivna skrivelsen från DAFSE av den 24 april 1991, i besittning av kommissionens skrivelse av den 14 februari 1991 och hade, följaktligen, fått kännedom, å ena sidan om kommissionens beslut som innebär minskning av ESF: s bidrag och vägran att utbetala det återstående beloppet och, å andra sidan, om konsekvenserna av detta beslut för deras räkning, påvisade av deras behöriga nationella organ, i dennas skrivelser av den 18 mars och den 24 april 1991.
- 47 Det finns anledning att påpeka, å ena sidan, att i detta avseende, enligt domstolens rättspraxis, ett besluts rättsliga befintlighet bedöms med beaktande av dess innehåll

och de effekter som det ger upphov till (förstainstansrättens beslut av den 30 november 1992, SFEI m. fl. mot kommissionen, T-36/92, Rec. s. II-2479, punkt 23; domstolens dom av den 16 juni 1994, SFEI m. fl. mot kommissionen, C-39/93 P, Rec. s. I-2681, punkterna 26 ff.; förstainstansrättens dom av den 24 mars 1994, Air France mot kommissionen, T-3/93, Rec. s. II-121, punkt 57—59) och, å andra sidan, att på det specifika området som ESF: s uppdrag utgör kan ESF: s beslut att minska sina bidrag meddelas genom en skrivelse från kommissionens GD V (förstainstansrättens beslut av den 20 juni 1994, Frinil mot kommissionen, T-446/93, inte publicerad i Recueil, punkterna 29 och 32). Följaktligen är den omständigheten, att det omtvistade beslutet har blivit materiellt giltigt först genom besluten om meddelande vilka rörde just detta beslut (skrivelse av den 14 februari 1991 från en enhetschef vid GD V ställd till DAFSE och DAFSE: s skrivelse ställd till sökandeparterna daterad den 24 april 1991, till vilken den första skrivelsen bifogades) inte sådan att den kan leda till ifrågasättandet av dess rättsliga befintlighet. Under dessa omständigheter kunde sökandeparterna, vilkas rättsläge påverkades av att de, den 30 april 1991, fick se sig förvägrade rätten att erhålla återstoden av det belopp som skulle ha utgjort ESF: s finansiella stöd till deras projekt, och tvingade att börja återbetala de för detta ändamål utbetalade för höga beloppen, inte förneka själva befintligheten av ett beslut som gav upphov till sådana effekter, utan endast dettas laglighet, för att undanröja dess effekter.

48 Det skall följaktligen undersökas huruvida kommissionens beslut, så som det meddelades sökandeparterna den 30 april 1991, möjliggjorde för dessa att framgångsrikt anhängiggöra en talan.

49 Förstainstansrätten påminner, eftersom det handlar om artikel 173 tredje stycket i fördraget, om att domstolen har uttalat (dom av den 6 juli 1988, Dillinger mot kommissionen, 236/86, Rec. s. 3761, punkt 14; se även domstolens domar, Könecke mot kommissionen, nämnd ovan, och av den 5 mars 1986, Tezi Textiel mot kommissionen, 59/84, Rec. s. 887, och förstainstansrättens dom av den 19 maj 1994, Consorzio gruppo di azione locale "Murgia Messapica" mot kommissionen, T-465/93, Rec. s. II-361, punkt 29) att, i brist på offentliggörande eller delgivning åligger det den som vet om existensen av ett ärende som berör denne, att begära den fullständiga texten inom en rimlig tid, men att, under detta villkor, skall fristen

inte börja löpa förrän från och med det ögonblick då den berörda parten får en så pass exakt vetskap om innehållet av och motivet till ärendet i fråga, att denna kan använda sin rätt att väcka talan.

- 50 I det förevarande fallet är det säkert, att om skrivelsen av den 14 februari 1991 innehöll delar som gjorde det möjligt att upptäcka existensen av ett beslut liksom av en abstrakt och generell motivering ("befintligheten av vissa kontrakt rörande utförande av tjänster", "utförda revisioner ..."), togs det i detta inte hänsyn till de motiv som låg till grund för fattandet av beslutet i förhållande till sökandena. Sökandena har dock, efter att de, den 30 april 1991, hade fått DAFSE:s skrivelse av den 24 april 1991, genom en skrivelse av den 14 maj 1991, ställd till DAFSE, och en skrivelse av den 17 maj 1991, ställd till kommissionen, begärt att få kännedom om de specifika motiven för beslutet att inte betala återstoden av beloppet. De tillsändes dessa motiv först den 30 juli 1991, då DAFSE hade tillsänt dem kommissionens ovan nämnda skrivelse av den 10 juli 1991. Denna skrivelse redogjorde i detalj för de av ESF utförda revisionerna samt nämnde särskilt att dessa revisioner hade börjat hos sökandeföretaget Stec, där de hade uppdagat förekomsten av kontrakt rörande utförande av tjänster som var otillräckligt bestyrkta samt en övervärdering av förlusterna, vilket hade lett till en utökning av revisionerna till att omfatta alla utgifter som lagts fram i det tvistiga ärendet. Slutligen konstaterade denna skrivelse, i fråga om ESF:s deltagande, befintligheten av ett återbetalbart belopp uppgående till 71 454 000 ESC. Av detta följer att det är av denna ovan nämnda skrivelse, daterad den 30 juli 1991, som sökandeparterna, den 30 juli 1991, fick tillräcklig kännedom om motiven till kommissionens beslut att vägra betalning av återstoden av beloppet och att de, från och med detta datum, framgångsrikt kunde anhängiggöra en talan mot detta beslut.

- 51 Följaktligen måste det konstateras att talan som syftar till ogiltigförklaring av kommissionens beslut, så som det framgår av brevet av den 10 juli 1991, har anhängiggjorts inom tvåmånadersfristen beräknad från och med dagen då sökandena blev medvetna om kommissionens beslut. Det skall alltså förklaras att den kan prövas.

Möjligheten att pröva talan som syftar till att kommissionen skall betala återstoden av beloppet

Översiktlig redogörelse för parternas argument

- 52 Kommissionen vidhåller att talan inte kan prövas i det att den syftar till att den skall dömas att betala återstoden av ESF: s finansiella stöd. Kommissionen understryker att det inte vore riktigt att ådöma den att betala av ett visst belopp inom ramen för en ogiltighetstalan om det inte rör sig om skadestånd för förlust och skada. Eftersom sökandeparterna inte har angivit sådana krav, skulle deras begäran innebära att gemenskapernas domare skulle sättas i kommissionens ställe och anmoda denna att betala återstoden av beloppet, trots att denna inte har behörighet för detta inom ramen för artikel 173 i fördraget, vars tillämpning inte kan leda till ogiltigförklarandet av ett beslut.
- 53 Sökandeparterna överlämnar åt förstainstansrätten att bedöma omfattningen av sin behörighet att bifalla deras yrkande om att kommissionen skall ådömas att betala återstoden av det belopp som ESF skulle bidra med till det omtvistade projektet.

Förstainstansrättens bedömning

- 54 Förstainstansrätten erinrar om att det, enligt en fast rättspraxis, inte åligger gemenskapernas domare att rikta förelägganden till institutionerna eller att sätta sig i deras ställe (se förstainstansrättens dom av den 11 juli 1991, Von Hoessle mot revisionsrätten, T-19/90, Rec. s. II-615, punkt 30) inom ramen för legalitetskontrollen som denne utövar samt att det åligger den berörda administrationen att vidta de åtgärder som en dom som avkunnas inom ramen för en ogiltighetstalan medför (se domstolens dom av den 24 juni 1986, AKZO mot kommissionen, 53/85, Rec. s. 1965, och förstainstansrättens dom av den 7 juli 1994, Dunlop mot kommissionen, T-43/92, Rec. s. II-441, punkt 181).

- 55 Det följer härav att sökandeparternas talan, som syftar till att kommissionen skall ådömas att betala dem återstoden av det belopp som lagstridigt hade förvägrats dem genom det angripna beslutet, skall avvisas.

Saken

- 56 Sökandeparterna framför fyra grunder för att kommissionens beslut skall anses lagstridigt, såsom framgår av skrivelsen av den 10 juli 1991, till följd av brott mot legalitetsprincipen och principen om berättigade förväntningar, överträdelse av väsentliga förfaranderegler samt de förfaranderegler som föreskrivs i artiklarna 6.1 och 7.2 i förordning nr 2950/83 liksom överträdelse av reglerna för ESF: s förvaltning, och i synnerhet artiklarna 1 och 5.4 i förordning nr 2950/83.
- 57 Förstainstansrätten anser att det, i det förevarande fallet, är lämpligt att i första hand undersöka den grund som baseras på överträdelse av väsentliga förfaranderegler, som i förevarande fall består i de ovan nämnda förfaranderegler, i förordning nr 2950/83 och, i synnerhet, den som föreskrivs i artikel 6.1 i denna förordning.

Överträdelse av de i artikel 6.1 i förordning nr 2950/83 föreskrivna förfaranderegler

Översiktlig redogörelse för parternas argument

- 58 Sökandeparterna vidhåller att det ifrågasatta beslutet, såsom det framgår av skrivelsen av den 10 juli 1991, skall ogiltigförklaras på grund av att väsentliga förfaranderegler överträtts, med motiveringen att det i artikel 6.1 i förordning nr 2950/83

föreskrivna förfarandet, som slår fast att kommissionen, innan den fattar ett beslut om inställande, upphörande eller reducering av ESF: s bidrag, måste bereda den berörda medlemsstaten tillfälle att framföra sina synpunkter, inte har iakttagits.

- 59 De understryker att de nationella myndigheternas framförande av sina synpunkter avseende just denna punkt inte skall förväxlas med de eventuella påpekanden som de nationella myndigheterna från den berörda medlemsstaten kan framföra inom ramen för andra kontakter som existerar mellan kommissionen och de nationella myndigheterna, under de granskningar som utförts av kommissionen. De bekräftar att ärende nr 860012/P1, i den form detta finns i DAFSE: s arkiv, inte innehåller någon handling rörande en anmodan från kommissionen riktad till detta nationella organ, för att få detsamma att framföra sina synpunkter beträffande de motiv som framställts för minskandet av ESF: s bidrag till det aktuella projektet, eller rörande ett möte som skulle ha ägt rum mellan kommissionen och de nationella myndigheterna till vilket dock skrivelsen av den 10 juli hänvisar.
- 60 Slutligen understryker sökandeparterna att det är möjligt att pröva ett åberopande av detta rättegångsfel, i enlighet med domstolens rättspraxis på det området (dom av den 7 maj 1991, Interhotel mot kommissionen, C-291/89, Rec. s. I-2257, samt den ovan nämnda domen Oliveira mot kommissionen).
- 61 Kommissionen understryker att artikel 6.1 i förordning nr 2950/83 inte föreskriver någon särskild formalitet för hörandet av den berörda medlemsstaten, utan endast en skyldighet att ge denna en möjlighet att framföra sina synpunkter. I det förevarande fallet har denna, även om DAFSE: s arkiv inte innehåller några spår av möten hållna i juni 1988, för vilket inte kommissionen kan göras ansvarig, flera gånger berett den berörda medlemsstaten möjlighet att framföra sina synpunkter, bland annat i samband med revisionsuppdrag, vid vilka dennas tjänstemän alltid

ledsagades av ansvariga från DAFSE, liksom även vid de många möten som ägde rum i Lissabon för diskussion av slutsatserna av dessa uppdrag och, slutligen, inom ramen för kontakter på högre nivå mellan kommissionens vice ordförande och Portugals minister för arbetsmarknad och socialförsäkring. Svaranden hänvisar i detta syfte till de revisionsuppdrag som genomfördes i Lissabon från den 27 oktober till den 3 november 1986, från den 28 september till den 2 oktober 1987 och från den 26 till den 29 juli 1988, över vilka denna har upprättat rapporter, som återfinns i bilagorna 3, 6, 12 och 13 i dennas svarsinlaga, liksom till två möten som hölls i Bryssel mellan Portugals minister för arbetsmarknad och socialförsäkring och kommissionens vice ordförande, i juni 1988, respektive i Lissabon mellan kommissionens representanter och de portugisiska myndigheterna, den 26 juni 1988, till vilka det refereras i de handlingar som återfinns i bilagorna 12 och 14 till dennas svarsinlaga.

- 62 Kommissionen anser, slutligen, att det i vilket fall som helst inte är möjligt att pröva sökandens åberopande av ett sådant handläggningsfel, som endast kan åberopas av den berörda medlemsstaten, vilket denna har avstått från genom att godta beslutet att minska bidraget från ESF.

Förstainstansrättens bedömning

- 63 I fråga om möjligheten att pröva denna grund, vilket bestrids av kommissionen, anser förstainstansrätten att sökandeparternas intresse av att åberopa densamma inte kan bestridas. Enligt gällande rättspraxis (se domarna Oliveira mot kommissionen, nämnd ovan, punkterna 17 och 18, och Interhotel mot kommissionen, nämnd ovan, punkt 14) har enskilda ett berättigat intresse av att inför gemenskapernas domare åberopa den eventuellt bristande tillämpningen av den i artikel 6.1 i förordning nr 2950/83 föreskrivna formen, eftersom en sådan brist har kunnat påverka lagligheten av de kritiserade beslut som angår dem. Det bör tilläggas att det, i vilket fall som helst, likaledes följer av ovan nämnda rättspraxis att gemenskapernas domare på eget initiativ kan undersöka den eventuella förekomsten av överträdelser av väsentliga förfaranderegler.

- 64 Vad gäller foget för den förevarande grunden, erinrar förstainstansrätten om att, enligt artikel 6.1 i förordning nr 2950/83, då ESF: s stöd inte används enligt de villkor som slagits fast genom beslutet om beviljande av stöd, kommissionen kan minska detta stöd, efter att ha givit den berörda medlemsstaten möjlighet att yttra sig.
- 65 Det bör dessutom understrykas att en medlemsstats möjlighet att framföra sina åsikter innan ett beslut om minskning av stöd är slutgiltigt fattat, avseende principen för minskningen såväl som avseende dess exakta belopp, utgör en viktig formfråga som, om den inte respekteras, gör att besluten i fråga blir ogiltiga (se domstolens domar Interhotel mot kommissionen, nämnd ovan, punkt 17, den av den 4 juni 1992, Infortec mot kommissionen, C-157/90, Rec. s. I-3525, punkt 20, den av den 25 maj 1993, Foyer culturel du Sart-Tilman mot kommissionen, C-199/91, Rec. s. I-2667, punkt 34, samt slutligen förstainstansrättens dom av den 6 december 1994, Lisrestal m. fl. mot kommissionen, T-450/93, Rec., s. II-1180, punkterna 40 och 47).
- 66 Av det sagda följer att den berörda medlemsstatens framförande av sina synpunkter före ett beslut om minskning av stödet från ESF, å ena sidan, skall föregå detta beslut, eftersom det är en viktig formfråga, och, å andra sidan, konstateras med tillförlitlighet och tillräcklig klarhet, vilket utesluter att beslutet fattas på grundval av antaganden.
- 67 För att bedöma huruvida dessa villkor har uppfyllts i detta fall, är det lämpligt att undersöka syftet med och innehållet av de revisionsuppdrag som kommissionen har utfört i Portugal under perioderna mellan den 27 oktober och den 3 november 1986, mellan den 28 september och den 2 oktober 1987 och mellan den 26 och den 29 juli 1988, liksom syftet med och det som försiggick vid de möten som kommissionen åberopar, som hölls i juni 1988, å ena sidan i Bryssel mellan den behöriga

ledamoten från kommissionen och Portugals minister för arbetsmarknad och socialförsäkring och å andra sidan i Lissabon mellan representanter för kommissionen respektive för de portugisiska myndigheterna.

- 68 Med hänsyn till detta finns det anledning att konstatera att, å ena sidan, det uppdrag som utfördes i Lissabon från den 27 oktober till den 3 november 1986 föregår begäran om betalning av återstoden av beloppet i ärende nr 860012/P1 som, enligt kommissionens svar på en av förstainstansrätten ställd skriftlig fråga, framställdes den 31 juli 1987 och, å andra sidan, att kommissionens avdelning, i sin rapport, som återfinns som bilaga till svarsinlagan, begränsar sig till att, i första hand, konstatera att de berörda provisoriskt bokförda kostnaderna ibland grundades på alltför väl tilltagna antaganden, och i andra hand konstatera att det i fråga om praktikutbildningen i företagen fanns en klar tendens att likställa utbildningen med produktionen och att det vore nödvändigt att ESF åter påpekade kravet på respekt för rena utbildningsåtgärder och slutligen att ESF: s stöd skulle koncentreras till de områden där det verkligen behövdes utbildning. Den rapport som framtagits i detta syfte av den avdelning vid kommissionen som är behörig nämner i gengäld inte några eventuella synpunkter från de portugisiska myndigheterna, inte heller rörande slutsatserna i denna rapport och inte heller rörande en eventuell minskning av stödet från ESF.
- 69 Vad gäller det uppdrag som kommissionens avdelning har genomfört i Lissabon från den 28 september till den 2 oktober 1987, är det fastställt att en representant för den portugisiska finansinspektionen som observatör ledsagade kommissionens representanter. Under detta uppdrag, vilket framgår av den därefter upprättade rapporten vilken återfinns i bilaga 6 till svarsinlagan, konstaterades det att kompletterande information borde inlämnas före utbetalning av återstoden av beloppet och de nationella myndigheterna föreslogs att, i samtliga ärenden, följa mönstret i de ärenden i vilka begäran om utbetalning av det återstående beloppet var bättre upplagd. Inte heller i detta fall har uppdragsrapporten varit föremål för några synpunkter från de portugisiska myndigheterna i fråga om minskning av stödet från ESF.

70

Vad gäller det i Lissabon den 26 till den 29 juli 1988 utförda uppdraget, påpekar kommissionen i sin rapport, som finns som bilaga nr 12 till svarsinlagan, att ett förslag till betalning av återstoden av bidraget ännu inte hade tagits fram på grund av bristen på insyn i utgifterna och de höga kostnaderna per utbildningstimme per elev, att en vanlig undersökning av utgifternas riktighet inte var möjlig med anledning av befintligheten och karaktären av avtalen och har därav dragit slutsatsen att de framlagda utgifterna inte var tillräckligt underbyggda varken vad gäller räkenskaper eller vad gäller en balanserad ekonomisk förvaltning för en utbildning. Denna uppdragsrapport tar också hänsyn till de granskningar som genomförts hos företaget Stec liksom till den omformulering av kostnaderna som dessa revisioner har lett till, som har fått som effekt att nedbringa andelen som utgjordes av tillåtna utgifter till 56 procent av det begärda beloppet. Slutligen drar kommissionens handläggare i denna rapport, på grund av skillnaderna mellan situationerna i de olika delärendena och för att ta de inledande svårigheterna i Portugal i beaktande, slutsatsen att även om det skulle ha varit möjligt att begära av den av ärende nr 860012/P1 berörda parten att återbetala 71 454 000 ESC, föreföll det lämpligt att avstå från alla åtgärder för indrivning, och att anse att det förskott som betalats vid beviljandet räckte till för att täcka de utgifter de ådragit sig samt att avsluta detta ärende utan att betala återstoden av bidraget. Men om det framgår av dessa slutsatser att kommissionen avsåg att eventuellt reducera ESF: s stöd under de angivna förhållandena, följer det dock inte av denna handling att de nationella portugisiska myndigheterna har givits möjlighet att framlägga sina synpunkter vad gäller detta. Detta konstaterande bekräftas av en handling med nummer XX/42/88 av den 12 augusti 1988, som återfinns i bilaga 13 till svarsinlagan, vilket rör detta uppdrag mellan den 26 och den 29 juli 1988. I denna handling, som består av en rapport om samma revisionsuppdrag utfört i Portugal mellan den 26 och den 29 juli 1988, anger kommissionen att ESF hädanefter förfogade över räkenskapshandlingar, affärshandlingar eller andra handlingar, vilka är oundgängliga för att fatta ett beslut baserat på fullständiga fakta och att ärendena därefter åter skulle prövas enligt likformiga kriterier, i förhoppningen att de skulle kunna utredas på kort tid, vilket, i avsaknad av ett slutgiltigt yttrande från kommissionen, utesluter att de nationella myndigheterna skulle ha kunnat framföra sina åsikter angående principen för en minskning av ESF: s bidrag eller det belopp man minskat bidraget med.

71

Det framgår av de föregående konstaterandena att det väsentliga formkravet som utgörs av att den berörda staten skall beredas tillfälle att framlägga sina synpunkter före det att ESF: s bidrag har skurits ned inte har kunnat efterlevas under något av revisionsuppdragen som kommissionen genomförde i Lissabon under någon av

perioderna den 27 oktober—3 november 1986, den 28 september—2 oktober 1987 och den 26—29 juli 1988.

- 72 Vad gäller de två mötena under juni 1988 vilka kommissionen hänvisar till, framhåller förstainstansrätten att det första av dessa, enligt kommissionen, ägt rum i Lissabon mellan kommissionens företrädare och de portugisiska myndigheterna, vilket framgick av den rapport som upprättats över det ovan nämnda revisionsuppdraget som genomfördes mellan den 26 och den 29 juli 1988, vilken återfinns i bilaga 12 till densammans svarsinlaga. Dock framgår det inte av denna handling, vilket har kunnat konstateras (se ovan punkt 70), att de portugisiska myndigheterna skulle ha haft möjlighet att yttra sig i fråga om principen för minskningen av det omstridda bidraget från ESF samt i fråga om det exakta belopp man minskat bidraget med. Beträffande det andra av de ovan nämnda mötena, i vilket den behöriga medlemmen av kommissionen och Portugals minister för arbetsmarknad och socialförsäkring deltog, framhåller förstainstansrätten att detta möte gav upphov till en skrivelse från kommissionen, daterad den 27 juni 1988, riktad till den portugisiska delegationen, vilken löd enligt följande: "Till följd av det samtal som ägde rum förra veckan mellan er minister och kommissionens vice ordförande, översänds härmed nedanstående exakta identifikationsnummer för 9 av de 54 ärenden som, enligt kommissionen, skulle vara betjänta av inspektion på stället och/eller svar på ytterligare frågor som kommissionen har ställt eller kommer att ställa till er." Bland de uppräknade ärendena återfinns ärende nr 860012/P1, vilket rör sökandena. Förstainstansrätten anser att om ärendet i fråga skulle nödvändiggöra inspektion på stället och/eller tilläggsfrågor från kommissionens sida, skulle densamma inte redan vid detta datum kunna ha antagit ett beslut om minskning av ESF: s bidrag, över vilket de nationella myndigheterna skulle ha yttrat sig.
- 73 Dessutom resulterade detta möte, som påkallats av kommissionen, i en skrivelse, daterad den 19 oktober 1988, från kommissionens vice ordförande Marins kabinett, riktad till chefen för GD V, vilken löd enligt följande:

"Föremål: Avveckling av ärendena 860012/P1, 860288/P1, 860003/P3 och 86084/P3

Efter att ha mottagit uppdragsrapporten beträffande de nämnda ärendena och med beaktande av den lösning som kommissionen (Marin, GD XX och GD V) föreslog de portugisiska myndigheterna under samtalen i juni förra året rörande likartade ärenden, kan kabinettet gå med på de förslag som återfinns i nämnda rapport. Följaktligen ber jag er att snarast möjligt låta utföra motsvarande förordnanden om återtaganden och betalning (860003/P3).”

- 74 Det framgår av denna skrivelse att, om man antar att de samtal om vilka det här är fråga skulle kunnat angå en minskning av stödet från ESF, denna minskning, som föreslagits av kommissionen, enligt skrivelsens ordalydelse inte berörde annat än likartade ärenden och inte just sökandenas ärende, på så sätt att det inte heller på grund av detta kan påstås att den berörda medlemsstaten har kunnat lägga fram sina synpunkter, antingen rörande principen för minskningen av ESF: s finansiering av de av ärende nr 860012/P1 berörda handlingarna eller det belopp med vilket den minskade.
- 75 Förstainstansrätten anser dessutom att den politiska kompromiss som samtalen mellan den portugisiska ministern och kommissionens vice ordförande skulle ha resulterat i, i vilket fall som helst, inte skulle kunna ersätta den omstridda noga bestämda form som föreskrivs i förordning nr 2950/83, såsom denna har tolkats i tidigare nämnd rättspraxis från domstolen och förstainstansrätten.
- 76 Det följer av helheten av det som sagts och utan att det finns något behov av att undersöka de andra handläggningsfel som sökandena påstår har begåtts, eller de andra möjligheter till ogiltigförklaring som dessa har åberopat, att kommissionen inte kan anses ha fullgjort sin skyldighet, enligt artikel 6.1 i förordning nr 2950/83, att ge den berörda medlemsstaten tillfälle att framföra sina synpunkter innan det omstridda beslutet att minska ESF: s stöd fattades och att detta beslut följaktligen ogiltigförklaras.

Rättegångskostnader

- 77 Enligt ordalydelsen av artikel 87.2 i förstainstansrättens rättegångsregler skall tappande part åläggas att betala rättegångskostnaderna, om så har yrkats. I detta fall, då kommissionen har tappat i huvudsak och sökandena har yrkat att kommissionen skall åläggas att betala rättegångskostnaderna, skall kommissionen åläggas att betala samtliga rättegångskostnader.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen)

följande dom:

- 1) **Kommissionens beslut som innebär en minskning av det finansiella stöd som beviljats av Europeiska socialfonden för projekt nr 860012/P1 avseende ett program för yrkesutbildningsåtgärder i Portugal år 1986 ogiltigförklaras.**
- 2) **Talan avvisas respektive ogillas i övrigt.**
- 3) **Kommissionen skall bära samtliga rättegångskostnader.**

Cruz Vilaça

Kirschner

Kalogeropoulos

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 7 mars 1995.

H. Jung
Justitiesekreterare

J.L. Cruz Vilaça
Ordförande